

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 1 | 1. JANUAR 1921 | 70. AARGANG

JOSEPH SMITH.

Joseph Smith som Menneske.

En sund Aand i et sundt Legeme er Betingelsen for Storhed.

Den 23. December 1805 fodtes i Staten Vermont, Nordamerika, Joseph Smith, hvis Navn nu er kendt over den ganske Jord af Læg og Lærd, af Ven og Fjende. Ingen har som han kunnet skabe et saadant Storværk. Napoleon Bonaparte havde et ære- og erobringslystent Folk bag sig, Cæsar en veldisciplineret Hær, men Joseph Smith havde ingen verdslig Magt og Indflydelse. Derimod havde han Forsynets almægtige Hjælp og overvandt saaledes alle Vanskeligheder, ofrede sine Kræfter, sin Tid, ja til sidst endog sit Liv for den Sag, han kæmpede for, og førte den til Sejr. Dette beroede i første Række paa hans beundringsværdige Energi og hans Lydighed mod Guds Kaldelse.

Joseph fik som Dreng kun en almindelig Skoleuddannelse, men begyndte allerede den Gang at fatte Interesse for Tidens Sporgsmaal, og da han naaede Manddomsalderen, udmærkede han sig fremfor alle andre som en fremtrædende Personlighed paa alle fysiske og intellektuelle Omraader, thi en sund Aand i et sundt Legeme er en nødvendig Betingelse for Dygtighed og Storhed.

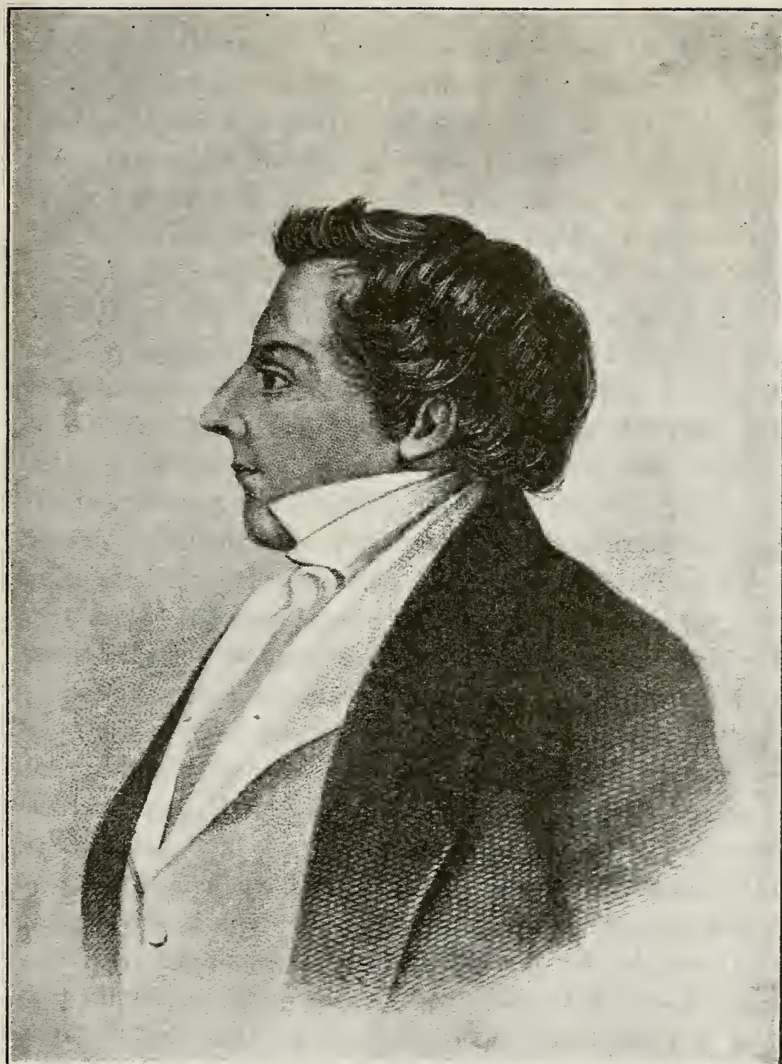
Til Bevis for vor Paastand bringer vi et Billede af ham, og vi beder vore Læsere om at undersoge hans Ansigt og hele Hovedform; thi enhver, der forstaar Frenologi, vil kunne bedømme hans fuldstændige Karakter derefter og give os Ret i, at hans Evner for Iagttagelse, Eftertanke og Sammenligning var usædvanlig fremtrædende. Hele hans lyse, ædle Aasyn udtrykker Oprigtighed, Trofasthed og urokkelig Bestemthed i at gennemfore alt det, som han vidste var ret og rigtigt. Foruden denne overmaade store, naturlige Begavelse besad han tillige fremragende Talegaver og en Velvilje, som udstraalede fra hans klare Blik.

Et saadant af Naturen begavet Menneske kan blive Leder og Forer i en hvilken som helst Stilling her i Livet.

Dersom Joseph Smith havde valgt at blive Statsembedsmand, kunde han med Lethed have opnaaet den hojeste Stilling i Staten; hvis han havde onsket at blive navnkundig paa Veltalenhedens Omraade, kunde han med sine overlegne og harmonisk afstemte Evner have været i Stand til at naa saa højt et Maal, at Cicero, Demostenes og andre af Verdens berømte Talere vilde have staaet langt tilbage og fuldstændig i Skyggen for denne unge Mand fra Vermont.

Men Joseph Smith valgte det Kald, Gud havde bestemt og sat ham til; det Kald, der førte til Had, Forfølgelse og sluttelig Martyrdoden i Kartago Fængsel den 27. Juni 1844.

Det kan med Sandhed siges, at hans Venner elskede ham, og Tusinder af hans Modstandere beundrer ham og hans Værk.

JOSEPH SMITH.

Joseph Smiths Kald

Da Joseph Smith var mellem 14 og 15 Aar gammel, begyndte han alvorligt at tænke paa Nodvendigheden af at være forberedt paa det tilkommende Liv; men hvorledes og paa hvilken Maade han skulde forberede sig, det var et Spørgsmaal, som endnu forblev ubesvaret i hans Sind; han indsaa, at det var en Sag af uendelig Vigtighed, og at hans Sjæls Salighed skulde bero paa at forstaa det rigtigt. Ligeledes indsaa han, at hvis han ikke kendte den rigtige Vej, var det umuligt for ham at vandre paa den, og den Tanke: at grunde sine Forhaabninger om det evige Liv paa et Lykketræf eller Uvished var mere, end han kunde udholde. Naar han gik til de religiøse Sekter for at erholde Oplysning, henviste disse Sekter ham til deres egne særlige Læresætninger, sigende: »Dette er Vejen, vandrer paa den«; men hver enkelt af disse Sekters Lærdomme var i mange Henseender stridende mod hverandre. Han kom ogsaa til den Tanke, at Gud ikke kunde være Ophav til mere end een Lære, og at han derfor ikke kunde erkende mere end een Organisation som sin Kirke, og en saadan maatte være et Folk, som tror og lærer denne Lære og bygger derpaa. Alle de mange forskellige Religionspartier, der fandtes, undersogte han, og det store Spørgsmaal, som laa ham paa Hjertet, var: Dersom et af disse Partier er Kristi Kirke, hvilket af dem er det da? Forend han fik dette besvaret, kunde han ikke være rolig. At forlade sig paa Menneskers Bestemmelse og bygge sine Forhaabninger derpaa, uden selv at besidde nogen Vished eller Kundskab, det kunde ikke tilfredsstille den ængstelige Attraa, der herskede i hans Bryst. At bestemme sig til en Sag uden noget sikkert og fuldkomment Bevis, som han kunde stole paa, en Sag, hvoraf hans Sjæls tilkommende Vel afhang, det var oprorende for hans Følelser. Den eneste Udvej, han saa for sig, var at læse Skriften og rette sig efter dens Vejledning.

For Alvor tog han nu fat paa at læse Bibelen, og han troede det, han læste, og fandt folgende Vers: »Dersom nogen

af Eder fattes Visdom, han beder til Gud, som giver alle gerne og bebrejder ikke, saa skal det gives ham.« (Jac. 1: 5). Af dette Løfte lærte han, at det stod enhver frit for at bede til Gud om Visdom med den sikre Forventning at blive bønhørt uden at blive bebrejdet derfor. Dette var en opmuntrende Underretning for ham, og den bragte ham stor Glæde.

Det var ligesom et Lys, der skinnede paa et mørkt Sted for at lede ham til den Sti, hvorpaa han skulde vandre. Han indsaa nu, at dersom han bad til Gud, var der ikke alene en Mulighed, men en Sandsynlighed, ja ydermere en Vished for, at han skulde faa Kundskab om, hvilken af alle disse Lærdomme der var Kristi Lære, og hvilket af Religionspartierne der var Kristi Kirke. Han begav sig derfor til et ensomt Sted i Skoven, ikke langt fra sin Faders Hus, hvor han knælede ned og begyndte at paakalde Herren.

Medens han saaledes udøste sit Hjerte, bedende Gud om Bønhørelse, saa han et meget klart og herligt Lys paa Himlen; dette Lys syntes først at være i en betydelig Afstand; han vedblev imidlertid at bede, medens Lyset stadig dalede ned imod ham, og jo nærmere det kom, desto mere tiltog det i Klarhed og Størrelse, og da det naaede Toppen af Træerne, oplyste det den hele Skov paa den herligste og bedste Maade. Han ventede at se Løvet og Kvistene paa Træerne fortæres, saa snart Lyset kom i Berøring dermed; men da han saa, at det ikke havde den Virkning, blev han opmuntret ved Haabet om, at han ogsaa skulle kunne udholde det. Det vedblev at dale langsomt, indtil det naaede Jorden og ganske indhyllede ham deri. Da han saaledes befandt sig i Lyset, foraarsagede det en forunderlig Fornemmelse gennem hans Legeme; hans Tanker blev bortledte fra de naturlige Genstande, som omgav ham, og han saa i et himmelsk Syn to herlige Væsener, som lignede hinanden nøjagtig i deres Ansigtstræk og Skikkelse. Det blev ham sagt, at hans Synder var ham tilgivne, og han blev underrettet om, at alle de religiøse Partier forkyndte mere eller mindre urigtige Lærdomme, og selv-

folgelig var ingen af dem anerkendte af Gud som hans Kirke og Samfund. Derfor blev det ham befalet, at han ikke maatte følge dem, og han fik den Forjættelse, at den sande Lære, Evangeliets Fylde, skulde i Fremtiden blive ham aabenbaret, hvorpaa Synet forsvandt, efterladende ham i en Sindsro og Fred, der var ubeskrivelig.

Om Aftenen den 21. September 1823, da han havde begivet sig til Hvile, var hans Tanker henvendte til Gud i ivrig Bøn, og hans Sjæl var fuld af Haab om at se et Sendebud, der kunde meddele ham den Underretning, han ønskede om sit Forhold til Gud, samt udtyde ham Kristi Lære efter det Løfte, han havde faaet i det første Syn. Medens han saaledes udøste sit Hjertes Ønske til Gud, blev Værelset saa oplyst, at det blev lysere end Dagen og desuden langt herligere og klarere. Ja, det forekom ham ved det første Blik, som om Huset var opfyldt af Ild.

Desuagtet paafulgte der en Salighed og Sindsro, en ubeskrivelig Henrykkelse af Glæde, som overgik al Forstand, og straks stod en Person for ham.

Uagtet det Lys, som først oplyste Værelset, var meget klart, syntes det dog, som om en større Glans eller Glorie omgav eller ledsagede denne Person, og endskønt hans Ansigt var som Lynet, var det dog af et saa behageligt, uskyldigt og dejligt Udseende, at al Frygt veg bort fra hans Hjerte, og fuldkommen Sindsro gennemtrængte hans Sjæl.

Denne Person var i Legemsbygning lidt større end et almindeligt Menneske i vor Tidsalder, og hans Klædedragt var fuldkommen hvid og syntes at være uden Sømme. Dette herlige Væsen var en Guds Engel, udsendt for at forkynde ham, at hans Bønner var hørte, og for at bringe ham den glædelige Tidende, at den Pagt, som Gud gjorde med gamle Israel angaaende deres Afkom, snart skulde fuldbyrdes; at den store Forberedelse for Messias' anden Tilkommelse snart skulde begynde; at Tiden var nær, da Evangeliets Fylde skulde prædikes for alle Nationer og berede et retfærdigt Folk for Mil-

lenniet, det tusindaarige Rige, hvori der skal herske evig Fred og Glæde.

Det blev ham betydet, at de amerikanske Indianere var en Levning af Israel, og at de, da de først kom til Amerika, var et oplyst Folk, som havde Kundskab om den sande Gud, nød hans Naade og modtog særegne Velsignelser fra hans Haand; at Profeterne og de inspirerede Skribenter iblandt dem havde Befaling til at optegne de vigtigste Begivenheder, som skete iblandt dem, hvilke Optegnelser fortsattes gennem mange Slægter, indtil Folket til sidst henfaldt til Ugudelighed; men deres sidste Profeter forvarede de nævnte Optegnelser efter Guds Befaling paa et sikkert Sted, for at de ikke skulde falde i de Ugudeliges Hænder, som søgte at tilintetgøre dem.

Det blev tilkendegivet ham, hvor Optegnelserne var opbevarede, og at det skulde blive ham tilladt at tage dem paa den Betingelse altid at have Guds Ære for Øje og ikke egennyttige Hensigter. Om Morgenen den 22. September 1827 overleverede Herrens Engel Optegnelserne i hans Hænder.

Disse Optegnelser var graverede paa Plader, som lignede Guld, hver Plade var henved 8 Tommer lang og 7 Tommer bred og næsten saa tyk som almindeligt Blik. Paa begge Sider var de fyldte med ægyptiske Skrifttegn og bundne sammen ligesom Bladene i en Bog; de var hæftede i den ene Kant med 3 Ringe, der gik igennem det hele. Denne Bog var omtrent 6 Tommer tyk, og en Del af den var forseglet.

Skrifttegnene i den uforseglede Del var smaa og meget smukt graverede. Den hele Bog bar mange Tegn paa Ælde og megen Duelighed i Gravorkunsten. Tilligemed Pladerne fandtes et besynderligt Instrument, som af de Gamle kaldtes Urim og Thummim og bestod af to gennemsigtige Stene, klare som Krystal, i en bueformig Indfatning. Saadanne Stene brugtes i Oldtiden af Seerne. Det var Instrumenter, hvorved de erholdt Aabenbaringer om fjernere saavel som forbigangne og tilkommende Ting. (Se 2. Moseb. 28: 30. — 3. Moseb. 8: 8. — 4. Moseb. 27: 21. — Neh. 7: 65. — 1. Sam. 28: 6).

Disse Optegnelser blev oversat formedelst Guds Gave og Kraft, nemlig Urim og Thummim — de Midler, som Fortidens Profeter benyttede.

Med Hensyn til Enkelthederne bedes man læse Mormons Bog og Joseph Smiths Levnedslob, thi det er kun vor Hensigt i denne Artikel at give et Resumé af det store Arbejde, som blev udført af denne Tids mest mærkværdige Person.

I Forbindelse hermed vil vi citere de sidste Vidnesbyrd af de tre Vidner til Mormons Bogs guddommelige Sandhed:

Oliver Cowderys Vidnesbyrd:

»Venner og Brødre! Mit Navn er Cowdery — Oliver Cowdery. I denne Kirkes første Dage var jeg eet med den og Medlem af dens Raad. Det er sandt, at Guds Gaver og Kald tildeles Menneskene uden deres egen Fortjeneste. Jeg blev ej kaldet, fordi jeg var bedre end den øvrige Del af Menneskeslægten; men for at udfore Guds Hensigter tildelte han mig et hojt og helligt Kald. Jeg nedskrev med min egen Haand Oversættelsen af hele Mormons Bog med Undtagelse af nogle faa Sider efterhaanden som Ordene flød fra Profeten Joseph Smiths Læber, og efterhaanden som han oversatte dem formedelst Guds Gave og Kraft ved Urim og Thummin, eller som de kaldes i nævnte Bog: »de hellige Udtydere«. Jeg saa med mine egne Øjne og berorte med mine egne Hænder de Guldplader, fra hvilke Beretningen oversattes. Jeg saa tillige med mine egne Øjne og berørte med mine egne Hænder »de hellige Udtydere«. Nævnte Bog er sand. Sidney Rigdon har ikke skrevet den. Hr. Spaulding har ikke skrevet den. Jeg selv skrev den, eftersom den kom fra Profetens Læber. Den indeholder det evige Evangelium og kom frem for Menneskenes Børn som Opfyldelse af Johannes Aabenbaring, hvor han siger, at han saa en Engel komme med det evige Evangelium, der skulde forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. (Aab. 14: 6). Den indeholder Saliggørelsens Grundsætninger, og dersom I, mine Tilhorere, vil vandre ved dens

Lys og adlyde dens Forskrifter, vil I vorde frelste med en evig Frelse i Guds Rige. Broder Hyde sagde for lidt siden, at det var hojst nodvendigt for os at styre den rette Kurs for at kunne undgaa Skærene. Dette er sandt; den rette Vej er her, det hellige Præstedomme er her. Jeg var sammen med Joseph, da en hellig Engel fra Gud kom ned fra Himlen og meddelte os eller gengav det mindre eller Aaronske Præstedomme og sagde til os, at det skulde forblive paa Jorden, saa længe Jorden staar. Jeg var ogsaa sammen med Joseph, da det hojere eller Melkisedekske Præstedomme blev gengivet ved hellige Sendebud. Dette Præstedømme bekræftede vi derefter gensidig paa hinanden ifolge Guds Vilje og Befaling. Dette Præstedomme skal ogsaa, efter hvad der den Gang blev os sagt, forblive paa Jorden indtil Tidens Ende. Dette hellige Præstedomme, eller den hellige Myndighed, overdrog vi derefter paa mange andre; den er ligesaa god og gyldig, som om Gud selv havde givet dem den. Jeg lagde mine Hænder paa denne Mand (pegende paa Br. Hyde), ja jeg lagde min hojre Haand paa hans Hoved, og jeg bekræftede dette Præstedomme paa ham, og han har det den Dag i Dag. Han blev tillige kaldet ved mig, formedelst Troens Bøn, til at være en Jesu Kristi Apostel.«

David Whitmers Vidnesbyrd:

»Til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvem denne Skrivelse monne komme.

Da en vis John Muphy af Polo, Caldwell County, Missouri, med hvem jeg sidste Sommer havde en Samtale, har sagt, at jeg har benægtet mit Vidnesbyrd som et af Vidnerne til Mormons Bog, onsker jeg nu at udtrykke mig saa tydeligt, at han kan forstaa mig, hvis han ikke forstod mig den Gang, og ligeledes for at Verden kan komme til Kundskab om Sandheden. Eftersom jeg nu staar paa Gravens Rand, ønsker jeg med Gudsfrygt for Øje en Gang for alle at afgive denne offentlige Erklæring:

Jeg har aldrig ved noget som helst Tilfælde benægtet det Vidnesbyrd eller nogen Del deraf, som saa længe har været offentliggjort i Forbindelse med Mormons Bog under Overskriften: De tre Vidners Vidnesbyrd, af hvilke jeg var det ene. De, som kender mig bedst, véd saa godt, at jeg altid har stadfæstet dette Vidnesbyrd. Og for at ingen skal blive vildledt eller nære den mindste Tvivl angaaende mine nuværende Anskuelser om det, vil jeg paa ny bekræfte Sandheden af alle mine tidligere Erklæringer, saaledes som de oprindelig blev givne og offentliggjorte. »Den, som har Øre, lad ham høre,« det var intet Bedrageri; hvad der er skrevet, er skrevet, og lad den, som læser, forstaa. Og skulde ikke den, som tvivler, omhyggelig og oprigtigt læse og forstaa Beskaffenheden af det givne Vidnesbyrd, førend han vover at sidde som Dommer i Sagen, og fordomme det Lys, som skinner i Mørket og viser Vejen til evigt Liv ifølge Guds ufejlbarlige Vejledning.

I Kristi Aand, som har sagt: »Jeg er Vejen, Sandheden og Livet,« overgiver jeg denne Erklæring til Verden. Gud, paa hvem jeg haaber, skal domme mig og mine Hensigters Oprigtighed samt min Tro og mit Haab om evigt Liv.

Mit oprigtige Ønske er, at Verden maa drage Nytte af denne min tydelige og simple Sandhedserklæring. Og al Ære være Faderen, Sønnen og den Helligaand, hvilke ere een Gud.

David Whitmer sen.

Richmond, Missouri, den 19. Marts 1881.«

Martin Harris Vidnesbyrd:

Herr David Dille gav Martin Harris følgende Spørgsmaal:

»Hvad tror De om Mormons Bog? Er det en guddommelig Optegnelse?«

Herr Harris svarede og sagde: »Jeg var Joseph Smiths højre Haand, og jeg véd, at han var en Guds Profet. Jeg véd, at Mormons Bog er sand. Og De,« vedblev han, idet han slog sin Haand i Bordet, »véd, at jeg véd, den er sand. Jeg véd, at Pladernes Indhold blev oversat ved Guds Gave og Kraft, thi

hans Rost erklærede det for os; derfor véd jeg med Vished, at Værket er sandt. Thi holdt jeg ikke en Gang Pladerne paa mit Knæ halvanden Time under en Samtale med Joseph, da han skulde nedgrave dem i Skoven, for at Fjenden ikke skulde faa fat i dem? Jo, jeg gjorde. Og saa mange af Pladerne, som Joseph Smith oversatte, berørte jeg med mine egne Hænder, Plade for Plade.«

Ved en anden Lejlighed finder vi, at nogle af hans Bekendte stillede ham følgende Spørgsmaal:

»Se her, Martin, vi onsker, at Du skal være aabenhjertig og ærlig overfor os med Hensyn til Historien om, at Du har set en Engel og Guldpladerne, hvorom der er blevet sagt saa meget. Vi har altid betragtet Dig som en god og ærlig Mand og en flink Nabo, men vi har aldrig kunnet tro, at Du nogensinde har set en Engel, medens Du var lysvaagen.« »Nej,« svarede Martin, »jeg tror det slet ikke.« Man kan let forestille sig Tilhørernes Fornøjelse og Tilfredshed over en saadan Erklæring. Men de blev snart anderledes til Mode, da Martin Harris, tro mod sit Vidnesbyrd, sagde: »Mine Herrer, hvad jeg sagde, er sandt, fordi min Tro med Hensyn til Englen og Pladerne er opslugt i Kundskaben om, hvad jeg véd; thi jeg onsker at sige, at saa sandt Gud lever, saa jeg Pladerne, medens jeg var lysvaagen og ved højlys Dag stod ved Josephs Side i Guds Engels Nærværelse.«

Joseph Smith som Organisator.

Efter at have udført det store Arbejde med Oversættelsen og Udgivelsen af Mormons Bog og modtaget de nodvendige Underretninger ved Engles Betjening, samt det Aaronske Præstedomme ved Johannes den Dobers Administration og det Melkisedekske Præstedomme ved Peters, Jacobs og Johannes's Administration, var Joseph Smith beredt til at organisere Kirken.

Denne mindeværdige Tildragelse fandt Sted den 6. April 1830, og flere Personer, der havde overværet dette Møde, blev

optaget i Kirken ved Daab. Saaledes blev den sande Kirke organiseret, og formedelst Aabenbaring fra Gud fik den Navnet Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Ved denne Lejlighed finder vi, at der var nogle Personer, som forud var døbte, og som onskede at forene sig med Kirken uden Gendaab. Som et afgorende Svar herpaa modtog Profeten folgende Aabenbaring:

»Se, jeg siger Eder, at alle gamle Pagter har jeg heri ladet bortskaffe, og dette er en ny og evig Pagt, ja den samme, som var fra Begyndelsen af.

Om derfor et Menneske blev døbt hundrede Gange, nytter det ham dog intet; thi I kunne ikke indgaa ad den snævre Port ved Mose Lov, ej heller ved Eders døde Gerninger.

Thi det er for Eders dode Gerningers Skyld, at jeg har ladet denne sidste Pagt og denne Kirke blive oprettet for mig, ligesom i fordums Dage.

Gaar derfor ind ad Porten, som jeg har befalet, og soger ikke at raadfore Eders Gud.« (P. B. 22. K. 1).

Eftersom Kirkens Medlemmer tiltog i Antal, blev de nodvendige Funktionærer ordinerede til de forskellige Stillinger og Embeder: Apostle, Halvfjerdsindstyve, Hojpræster, Ældster, Præster, Lærere og Diakoner. Saaledes er Kirken nu, ligesom den var i Fortiden, bygget paa Apostles og Profeters Grundvold, medens Kristus selv er Hovedhjornestenen. Forovrigt er der indenfor Kirken forskellige Hjælpeforeninger: De kvindelige Hjælpeforeninger, Ungdomsforeninger og Søndagsskoler.

Kirken er saaledes organiseret, at alle dens Medlemmer kan erholde den mest praktiske og mest fuldkomne Uddannelse paa alle Omraader. Hvis der er uvidende Medlemmer af Kirken, er det deres egen Skyld; thi dersom et godt System for Opbyggelse og Udøvelse af Myndighed, og et ligesaa godt System til Sikring af Friheden, er Vidnesbyrd om en god Regeringsform og velordnede Forhold, saa maa den kirkelige Regering, vi har beskrevet, anerkendes som værende af hojeste Rang. Den er fuldt udtommende i sin Organisation, men enkel

i sine Handlinger. Der er i den det mest udmærkede Udvalg af Midler til at overføre den centrale Magts Vilje paa alle Samfundets Afdelinger, og paa den anden Side et ligesaa tilstrækkeligt Udvalg af Midler til at fore Tilbagevirkningen fra Samfundet op til den centrale Magt. Og da hele Styrelsen hviler paa Kirkemedlemmernes fælles Samtykke, og Valg ved almindelig Afstemning er hyppige, er Friheden sikret for det Folk, der udgor Kirken. Hvor dette er Tilfældet, maa Resultatet blive den højeste Regeringsform. Og vi kan sluttelig sige, at Dannelsen af et frit, kirkeligt Styre i saa stor en Maalestok er et af Menneskehedens interessanteste Problemer.

Med Hensyn til Kirkens Organisation siger Vicepræsidenten for De forenede Stater: »Det er den mest fuldkomne Organisation i Verden.«

»Ned fra Himlen, ud af Jorden
Sandheds Ord tilsammen kom;
Kristi Lys og Fuldmagtsorden
spreder ud dets Helligdom.«

Joseph Smith som Profet.

Vi skal kun citere nogle faa af de mange Profetier, som Joseph Smith har udtalt.

Den 25. December 1832 profeterede han folgende:

»Sandelig, saa siger Herren, angaaende de Krige, som om kort Tid skal udbryde og vil begynde med Staten Syd Carolinas Opror, hvilket til sidst vil ende i manges Død og Elendighed.

De Dage skal komme, da Krig vil blive udgydt over alle Nationer og vil begynde paa det Sted;

Thi ser, Sydstaterne skal skille sig fra Nordstaterne, og Sydstaterne skal kalde paa andre Nationer, ja selv paa Storbritannien, som den kaldes, og de skal ogsaa kalde paa andre Nationer, for at forsvare sig mod andre Nationer; og saaledes skal Krig udgydes paa alle Nationer.

Og det skal ske efter mange Dage, at Slaverne, indovet og udrustet til Krig, skal rejse sig op mod sine Herrer:

Og det skal ogsaa ske efter mange Dage, at de Overblevne, som er efterladte i Landet, skal ruste sig og vorde saare vrede og skal forurolige Hedningerne og gøre dem megen Besvær;

Og saaledes skal Jordens Indvaanere sorge for Sværdets og Blodudgydelsens Skyld; og ved Hungersnod og Plager og Jordskælv og Himlens Torden og stærke og frygtelige Lynslag skal Jordens Indvaanere komme til at erfare en almægtig Guds Fortørnelse og Vrede og tugtende Haand, indtil den bestemte Ødelæggelse har fuldstændig tilintetgjort Nationerne;

At Raabet af de Hellige og de Helliges Blod om at blive hævnet paa deres Fjender skal ophøre at komme op for den Herre Zebaots Øren.

Staar I derfor paa hellige Steder og rokkes ikke, til Herrens Dag kommer, for ser, den kommer snarlig, siger Herren.« (P. B. 87. K.).

Denne Profeti blev delvist opfyldt, da den store Borgerkrig udbrod i De forenede Stater og tog sin Begyndelse i Staten Syd Carolina — aldeles som det var sagt omtrent tredive Aar i Forvejen, og man kan vel være berettiget til at sige, at den store Verdenskrig, som vi har været Vidne til, ogsaa er en Opfyldelse af denne Profeti; men hvad som endnu ikke er opfyldt, vil gaa i Opfyldelse.

Den 6. August 1842 profeterede han: »De Hellige vil blive fordrevne til Klippebjergene. Mange af Eder vil hjælpe til at opbygge Stæder og se dette Folk blive stærkt og indflydelsesrigt i Klippebjergenes Dale.«

Da de Hellige blev fordrevet fra Nauvoo 1846, begyndte denne Profeti at opfyldes og er i Dag tilfulde opfyldt, thi dette Folk rejste til det fjerne Vesten og bosatte sig i Klippebjergenes Dale, hvor de bragte Ørkenen til at blomstre som en Rose og nu er et mægtigt og indflydelsesrigt Folk i de hojtliggende Egne i Nordamerika.

Paa Vejen til Kartago, den 24. Juni 1844, henvendte han sig til sit Rejseselskab og sagde:

»Jeg gaar som et Lam til Slagterbænken, men jeg er rolig som en Sommermorgen; min Samvittighed er ren for Gud og alle Mennesker. Jeg skal do uskyldig, og det skal siges om mig: Han blev myrdet med koldt Blod.«

Denne Profeti gik i bogstavelig Opfyldelse den 27. Juni 1844, thi paa denne Dag blev han myrdet i Kartago Fængsel af en Pøbelhob.

»Stor er hans Vælde, hans Præstedom varigt.
Evig og altid han Nøglerne har.
Ædel og tro han sit Rige vil arve,
hyldet af Hellige Kronen han ta'r.«

NYTAARSBETRAGTNINGER.

Jorden har atter tilendebragt sin Aarsvandring omkring Solen og allerede begyndt sin Vandring ad den Bane, den nu skal følge: Den har allerede tilbagelagt et godt Stykke af sin nye Vej, idet den løber med en Fart af 2.275.000 Kilometer i Døgnet, men vil aldrig bevæge sig paa samme Bane som i det svundne Aar, thi alle Planeter og alle Solsystemer er i en evig Bevægelse opad i det ubegrænsede Rum.

Maa vi ikke med Sandhed sige, at alt i det mægtige Univers higer fremad og opad imod et hojere og herligere Maal? Jo, thi Herren har sagt: »Jeg har givet Love, hvorved de bevæger sig i deres Tider og Tidsrum, og deres Baner er bestemte, nemlig Himlenes og Jordens, der indbefatter Jorden og alle Planeterne.

Og de meddeler hverandre Lys i deres Tider og Aarstider, i deres Minutter, Timer, Dage, Uger, Maaneder og Aar. Alle disse er et Aar for Gud, men ikke for Mennesket.

Jorden farer paa sine Vinger, Solen udsender sit Lys om Dagen, Maanen udsender sit Lys om Natten, og Stjernerne

giver ogsaa deres Lys, idet de farer frem paa deres Vinger i deres Herlighed midt udi Guds Almagt.

Hvormed skal jeg ligne disse Riger, at I kan forstaa det?

Ser, alle disse er Riger, og den, der har set noget eller det mindste af dem, har set Gud røre sig i sin Majestæt og Vælde.«

Kloder have vandret,
hvor Kloder nu vandre,
en Gang i Tiderne
kommer der andre.
Hvad der er Livets, maa gaa og komme,
evig er ene Rummet det tomme.

Med Hensyn til de i Verden herskende Forhold i Dag vil vi kun sige, at en stor Omdannelse af Samfundet er nødvendig. Der maa opelskes en bedre Forstaaelse af det individuelle Ansvar, som hviler paa enhver; thi det er en Fejltagelse at tro, at en retfærdigere og ligeligere Fordeling af Samfundsgoderne alene vil bringe Tilfredshed og Orden. Dersom Rigdom og andre materielle Goder kunde tilvejebringe disse Resultater, saa vilde jo de Rige og Mægtige være de bedste, mest oplyste og bedst skikkede til at reformere Menneskeslægten.

Nej, det er ikke Rigdom og Magt alene, som kan tilvejebringe dette. Det er hovedsagelig den rette Tanke, den rette Opfattelse, den sande Forstaaelse, som er Grundvolden til Menneskenes Frelse, thi der staar skrevet: »Den sande Oplysning er Kundskab om Tingene, som de er« og »Din Tanke er din Skæbne«.

»Skandinaviens Stjerne« begynder med dette Nummer sin halvfjerdsindstyveaarige Vandring her i Norden, og vi har tilladt os at iføre den en ny Dragt, som vi haaber vil tilfredsstille alle dens Læsere, og at den altid vil være en velkommen Gæst hos alle vore skandinaviske Venner.

Vi bringer alle de, der saa velvilligt har hjulpet os i Missionsarbejdet det sidste Aar, vor hjertelige Tak. Det glæder os at se den store Interesse, der er lagt for Dagen i alle Kirkens Organisationer, og den Villighed, som Lærere og Lærerinder har udvist under Arbejdet, der har bragt uventet gode Resultater i Sondagsskole-Klasserne og Ungdomsforeningerne.

Det glæder os at se de Studerendes varme Interesse og Tilslutning og det rige Udbytte, de har faaet ved at folge de tidssvarende Læremetoder. Som en Hjælp for baade Lærer og Elev har vi udarbejdet et Emne for hver Sondag, passende for alle Afdelinger i Sondagsskolen og Ungdomsforeningerne, og forenet disse Emner i et Pensum, som med Lethed kan skrives paa Tavlen.

Paa denne Maade diskuteres kun eet Emne hver Sondag, og en gensidig Interesse gor sig gældende i alle Klasser, da der ikke er nogen Læsning af lange Kapitler; Læsningen foretages hjemme, men i Klasserne bliver Emnerne analyserede og deres vanskelige Indhold og Betydning forklaret og fremhævet paa en vejledende Maade, belyst fra alle Sider til fælles Forstaaelse.

Glæden ved at finde nye Sandheder holder Sjælen evig ung. Dette er en Glæde, som aldrig hører op. Den bibringer Menneskene en stedse stigende Interesse, naar de forsker efter nye Sandheder.

Diskussionen er at forske i Fællesskab med andre. Skriftlig og mundtlig Diskussion udvider Evnen til at ræsonnere indgaaende og grundigt. Ideer kæmper. Jern skærper Jern. Aandelige Divergenser udvider Evnen. Jurister diskuterer og gransker i aaben Ret og bliver Forbillede for andre Mennesker paa dette Omraade.

Klasseværelset er Stedet for fælles Granskning. Læreren leder det foreliggende Emne. Hver Studerende bliver en Gransker af Emnet og vinder mere og mere Fremgang. Enhver fremdrager sine Kammeraters Fejltagelser og udtrykker

klart og med Vægt sine egne Synspunkter. I Stedet for at give Rum for trættende Overhoringer, giver Klasseværelset Rum for gennemgribende aandelig Aktivitet. Resultatet er en vidunderlig Udvikling af Tænkeevnen. Diskussionen fremkalder en Studerendes ypperligste Anstrengelser. *Een* Time saaledes anvendt giver storre Udbytte end almindelige Forelæsninger.

Dette er den Metode, efter hvilken store Mænd og Kvinder bliver uddannede.

Det er med stor Tilfredshed, at vi nu kan sige ved Slutningen af Aaret 1920, at der er sket et stort Fremskridt i mange af vore Klasser. Tilslutningen og Interessen kan endog sættes fra hundrede til femhundrede Procent.

Vi haaber, at det nye Aar maa bringe endnu storre Resultater; og vi er forvisset om, at det vil ske, dersom Lærerne og Lærerinderne vil dygtiggore sig til deres Gerning; thi som Lærerne og Lærerinderne er, saaledes er deres Elever.

Vi ønsker at opmuntre alle Kirkens Medlemmer til Nidkærhed i Evangeliet. Opfyld alle Eders Pligter og vis Verden, at I er Lysets Born, og I skal da blive velsignet baade i aandelig og timelig Henseende, thi Herren har sagt: »For Eder, som frygter mit Navn, skal Retfærdigheds Sol opgaa med Lægedom under sine Vinger.« »Prov mig,« siger Herren, »om jeg ikke vil aabne Eder Himlens Sluser og udgyde Velsignelser over Eder i Overmaal.« (Malachias 3. Kapt.).

Naar vi bærer os ad paa samme Maade i vort Hjem, enten der er Fremmede til Stede eller ej, staar vi meget godt overfor vor Familie.

DET HIMMELSKE LIV.

James Allen.

Hemmeligheden ved Liv, rigt Liv, med dets Styrke, dets Lykkefolelse og dets uforstyrrede Fred er at finde det guddommelige Midtpunkt inde i sig selv, og at leve i det og ud fra det, i Stedet for at færdes i den ydre Periferi af Forstyrrelser — de Klager, Fordringer og Argumenter, som udgor Individet.

Disse selviske Elementer maa kastes bort af den, der vil trænge ind i Tingenes Hjerte — i Livet selv.

Ikke at kende det inde i Dig, som er uforanderligt, uafhængigt af Tid og Død, er ikke at kende noget, men at lege forgæves med de uvirkelige Reflekser i Tidens Spejl. Ikke at finde inde i Dig de lidenskabslose Principper, som ikke bevæges af Verdens Forfængeligheder og Moder, er kun at finde Konklusioner, som forsvinder ligesaa hurtigt, som Du griber dem.

Den, som beslutter, at han ikke vil erklære sig tilfreds med det tilsyneladende, skal ved denne Beslutnings skarpe Lys bortjage enhver Fantasi og træde ind i Livets Virkelighed. Han skal lære, hvorledes man lever, og han skal *leve*. Han skal ikke være nogen Lidenskabs Slave; men da han finder det guddommelige Centre inde i sit eget Hjerte, vil han blive ren, rolig, stærk og vis.

I Rummet det vældige vugges
vor Jord som paa Havet et Blad,
og jeg er et Støvgran, der glimter,
»Gud« véd i Lyset af hvad?
Og dog er det hele Solsystem,
der vugges i Æterens Bad,
en Krusning i mine Tankers Hav,
kun lille, og kruset af hvad?

Evig og uden Forandring
er kun det Tomme.
Alt, hvad der var og der er
og hvad der skal komme,
vækkes, spirer og fødes,
skifter, ældes og dødes.

J. P. Jacobsen.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).